

της Πάδουας, ονομαζομένη Ροζαλία, η οποία τον κτύπησε με θανάσιμο. Μά μόλις έφραξε τα βλέμματά του επάνω της, μόλις εκείνη είδε τα μάτια του, που ήσαν πού θιωρρα άπ' όλο το άλλο του σώμα, ο θανάσιμος της γίνηκε να πέφτει άγίατη. Κι' έτσι ο Τζοβάννι έγινε μέσα σε διάστημα λιγότερο της στιγμής, πού αναγκάστος στη ζωή αυτής της κόρης κι' από τόν ίδιο άέρα πού άνάνησε.

Έπειτα από λίγες μέρες, ο Τζοβάννι έμαθε, ότι η Ροζαλία είχε προσβληθεί από ένα θανάσιμο μαρμαριό. Οι γιατροί την έγκατέλειψαν κι' οι παλάδες είχαν πάει να την έξημολογήσουν και να τη μεταλάβουν για στερνή φορά. Μά εκείνη άρνήθηκε να δεχτεί τη συνδρομή της έγκαλήσις κι' αντί να προσεύχεται για τη σωτηρία της ψυχής της, δέν έκανε άλλο, παρά να επαναλαμβάνη τό όνομα του πλουταγισμένου της.

Ο Τζοβάννι, μαθωντάς τα αυτά, δέν συγχανήθηκε, αλλά ξεφινάστηκε, γιατί είχε έμπευσει ένα τέτοιο πάθος. Όσοσο, μά τύψος γένηθηκε μέσα του. Δέν τόν έννοιαζε βέβαια, γιατί θα πέθανε έξ άνω του μισ' ένα κι' θιωρρη κοπέλλα — αυτό δέν ήταν τίποτε — αλλά γιατί μά ψυχή θα χανόντου. Αυτό τόν έτάραζε τόσο πολύ, ώστε, μίν έχοντας πειά έμπιστοσύνη στα ίδια του τά φώτα, συμβούλευτηκε τό δάσκαλό του Ρενό ντε Μπρότσα.

Ο γέρο σοφός είχε τη λεπτότητα να μη δείξη καμιά χαρά, γιατί ή προφητεία του είχε πραγματοποιηθεί τόσο γρήγορα. Δέχτηκε μάλιστα τό Τζοβάννι με περισσότερη καλωσύνη από άλλους, δέν τού άπηθήνε καμιά άπ' τις συνηθισμένες του εironίες και δείχτηκε πατριζός απέναντί του. Καί αντίθετα πρós τη συνήθειά του πού ήταν ν' άμφιβάλλη για τά πάντα, τόν έβεβαίωσε πός σ' αυτή την περίπτωση τό καθήκον του ήταν ένα: να σώσει με κάθε θυσία, αυτή τη ζωή κι' αυτή την ψυχή. Έπρεπε να θυσιάση γι' αυτή τά όνειρα πού έτρεφε, να έγκαταλείψη τόν κόσμο, με την πεποίθηση, ότι ή θυσία του αυτή θα άρεσε περισσότερο στο Θεό.

Ο Τζοβάννι κατάλαβε πός ο δάσκαλός του είχε δικιο. Λυτήθηκε βέβαια γι' αυτό, μά δέν έδίστασε ούτε στιγμή, γιατί τό πράγμα ήταν έπειγον. Έτρεξε λοιπόν άμέσως στο σπίτι της Ροζαλίας πού ξεφυχούσε.

Τό αποτέλεσμα της επεμβάσεως του ήταν σχεδόν θαυματουργό. Η έτοιμοθάνητη, μόλις τόν είδε, άνασχεώθηκε στο κρεβάτι της και τού χαμογέλασε σαν ένα παιδικά πού χιτώνται. Ο Τζοβάννι κάλεσε τότε έναν παπά πού βρισκόταν εκεί για να τη μεταλάβη, να εύλογήση βιαστικά τούς άραβιδώνες τούς.

Μπρότσα λοιπόν στην οικογένεια της νέας και στους ύπηρέτες της, ο Τζοβάννι κι' ή Ροζαλία αντίταλαξαν τό φίλημα της μνηστειάς τους στα χείλη. Κι' όλοι οι μάρτυρες άνασχεώθησαν από χαρά, γιατί τά χείλη ενός νέου άγνωστου και παρθένου, άγγιζαν για πρώτη φορά τά χείλη μιας νέας, επίσης άγνωστής και παρθένου.

Ο γάμος έορτάστηκε με μεγαλοπρέπεια στη μητρόπολι τού Άγιου Άντωνίου και μετά την τελετή, οι δυο σύζυγοι, ντυμένοι στα λευκά, πήγαν κι' έγκαταπαθήσαν σε μία μικρή έξοχική έπαυσα, πού είχαν οι γονείς της νέας έξω άπ' την πόλι.

Κατά τις πρώτες ήμέρες, ή Ροζαλία φαινόταν σαν να ξεναγενηνίαται. Είχε πάρει πάλι όλα τά όφρατα της χρώματα και τη ζωηρότητα της. Κτύπησε τό Τζοβάννι και δάσκαλα πλάμυριζαν τά μάτια της, ενώ στα χείλη της άνθιζε ένα οδύρανο γέλιο. Τόν έπαιωνε κι' έκωναν τόν περιπατό τους, κρατώντας τον άπ' τό χέρι. Σίναζε λουλούδια άπ' τις όχθες τών ριναίων, προσάντων μενεξέδες, και τού τά έδινε, λέγοντάς του :

— Άν θέλεις να γνωρίσης τό χρώμα τών ματιών σου, κτύπαζε τά μικρά αυτά λουλούδια. Είνε δικια και γι' αυτό τά αγαπάω τόσο. — Να... της άπαντούσε ο σύζυγός της άρηρημένα, γιατί την ίδια στιγμή συλλογίζονταν τό μυστήριο της Άγίας Τριάδος.

Η ευτυχία της Ροζαλίας όμως ήταν τόση, ώστε στην αρχή δέν έδινε καμιά σημασία ούτε στην ψυχρότητα του, ούτε στην άρηρημάδα του. Μά σιγά—σιγά, ή μελαγχολία αυτού πού αγαπούσε τόσο, μεταδόθηκε και σ' αυτή κι' έπαρε πειά να μιλών και να γελών. Έχασε την ήγεια της και τά όφρατα της χρώματα, τόσο σύντομα, όσο σύντομα έπίσης τά είχε άποχτήσει. Δέν σίναζε πειά μενεξέδες για να τούς προσφέρει στο Τζοβάννι, από φόβο μήπως τόν ένοχλήσει. Μά ούτε και τού παραπονιόνταν, γιατί δέν μπορούσε να ξεχάση τί χρωστούσε σ' αυτόν. Τού έλεε μονάχα μία μέρα, για να τόν προσέδοποιήσει, έπειδή αυτός δέν αντιλαμβάνονταν τίποτε :

— Τζοβάννι, μού φαίνεται πός ξεναρχίζω να πεθαίνω....

Τότε ο Τζοβάννι είδε

καθαρά και τρώμαζε. Μά δέν βρήκε τίποτε άλλο καλύτερο να κάνει, παρά να πάη στην Πάδουα και να συμβουλευθεί πάλι τό δάσκαλό του Άρνό.

— Ποιός είνε οι καρποί της θυσίας μου ; τού έλεε με πάρα. Έβγαλα τη ζωή μου άπ' τό δρόμο της, προσέφερα σε μία γυναίκα την άγνόητά μου πού την προόριζα για τό Θεό και να πού τώρα ή σύζυγός μου σβένει και μαραινεται και θα πεθάνη σε λίγο.

— Πεθαίνει, τού άπάντησε ο Ρενό, γιατί σ' αγαπάει και δέν την αγαπάς.

— Τι μπορώ να κάνω ; φώναζε ο Τζοβάννι. Της έδωσα δε τι μπορούσα να της δώσω από τόν έναυτό μου. Μά ποιός είνε κύριος τών άποθημάτων του; Ποιός μπορεί ν' αγαπάη ή όχι, σύμφωνα με τη θέληση ; Γι' αυτό δέν είμαι καθόλου υπεύθυνος, άν δέν την αγαπάω.

— Αυτό είνε σωστό, άπάντησε ο Ρενό, σύμφωνα με τη λογική. Μά πρόσχε όμως μήπως τά λόγια σου αυτά, τά τόσο σωστά και λογικά, αποτελέσουν μία μέρα την καταδίκη σου....

— Πώς είνε δυνατόν να γίνη αυτό ; ρώτησε ο Τζοβάννι ξεφρασμένος, μά με μία ταπεινότητα τόσο ειλκρινή, ώστε ο γέροσ δάσκαλός του τόν λυτήθηκε.

— Άν δέν μπορείς να την αγαπήσης, τού άπάντησε, αυτό συμβαίνει γιατί ή αγαθή βρίσκεται μέσα στα χείρια τού Θεού. Γιά τευσετόν να σου την δώση. Μά εσύ δέν προσεύχουσαι παρά για να τόν ειλκρινήσης, έπειδή σ' έκανε διαφορετικό από τούς άλλους ανθρώπους.

Ο Ζάν Ξαναγίσιος στην έπαύση του θλιμμένος, μά κάπως άνακουφισμένος. Σ' όλο τό δρόμο δέν έκανε άλλο, παρά να προσεύχεται και να λέη : «Θεέ μου, κάνε με να την αγαπήσω».

Η νύχτα είχε έλαθεί πειά και περπατούσε μέσα στο σκοτάδι. Σιγά—σιγά άρχισε να νουϊθή ένα αίσθημα άόριστο και γλυκό. Αυτό τόν γέμισε έλλειψη κι' έλεγε : «Ίσως μόλις την ξαναϊδώ, ή καρδιά μου την αγαπήσει ξεφραγικά».

Φτάνοντας στο σπίτι του, ξεφραστηκε, γιατί δέν είδε κανένα φώς στα παράθυρά του. Μπήρε μέσα και βρήκε τις κάμαρες άδειες. Ένοιωσε μία μεγάλη άνησυχία, μά αυτή ή άνησυχία άσχετως έφερε και κάποια χαρά. «Ίσως — έλεγε άπλορά — άρχίζω να την αγαπάω, αφού άνησυχώ τόσο, γιατί δέν την βρισκόμω στο σπίτι».

Άφου δίστασε όλο τό σπίτι, χωρίς να τη βοη, κατέβηκε κάτω στον κήπο. Έν' άνάλαφο άγέρι τού χάζιωσε τό πρόσωπο, φέρνοντάς του όλες τις ευωδιές της άνοιξης.

Είχε σχεδόν μεθύσει άπ' αυτές, όταν σ' ένα μικρό γειτονικό δάσος, στην όχθη μιας πηγής, άνακάλυψε τέλος τη Ροζαλία. Είχε γονατίσει εκεί για να προσευχηθή κι' είχε πειάνει σιγά—σιγά. Τά μάτια της ήσαν ακόμα άνοιχτά, δέν είχαν χάσει την έκφρασή τους κι' ο Τζοβάννι, βλέποντας τά όφρατα πεποιημένα αυτά μάτια, έννοιωσε τέλος την αγαπή, όπως τά μάτια τά δικά του είχαν έμπνεύσει άλλους τόν έρωτα στη Ροζαλία.

Ο Θεός είχε εισακούσει τις προσευχές του. Πήρε τό ανάλαφο σώμα της πεποιημένης στην άγκαλιά του, τό μετέφερε στο νικηκό τώο κρεβάτι κι' έμεινε εκεί όλη τη νύχτα, κυττάζοντάς τό έρωτικά. Τό άλλο πρωί ήσαν οι νεκροθάφτες και τό πήραν για να τό θάψουν...

Ο θρύλος λέει, ότι έπειτα άπ' αυτή τη σκληρή δοκιμασία, ο Τζοβάννι, μολοντί ήταν ελεύθερος, δέν έγινε μοναχός. Ούτε και ξεναπαντηθήθηκε όμως, από σεβασμό πρós τη μνήμη της Ροζαλίας. Μά έπειδή ήταν πολύ φασός, πολλές γυναίκες τόν αγαπήσαν. Τότε κι' αυτός τις αγαπήσε όλες, ακολουθώντας τό παράδειγμα της Μαρίας της Αιγυπτίας, ή όποία ήταν τόσο λίγο περήφανη για την άγνότητά της, ώστε χάρισε κάποτε τό κορμί της σ' ένα βαρκάρη ως αντίτιμο για να την περάση στην άλλη όχθη τού Νείλου....

ABEL HERMANT

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Η χρονική διάρκεια κάθε ανθρώπινης γενεάς φτάνει τά 33 χρόνια. — Ο αριθμός τών άνδρών και τών γυναικών σ' όλο τόν κόσμο είνε σχεδόν ίσος. Σε 40 παιδιά πού γεννιούνται, τά 21 είνε άρσενικά. Και σε 40 όμως παιδιά πού πεθαίνουν κατά την πρώτη τους ήλικία, πάλι τά 21 είνε άρσενικά. — Κάθε χρόνο πεθαίνουν σ' όλη τη γη 33.333.333 άνθρωποι. Η απόλυτα όμως αυτή συμμηφρίζεται με τις γεννήσεις, τών όποιών ο αριθμός ύπερβαίνει τόν αριθμό τών θανάτων κατά 1)20 περίου.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η δραματική ύψιφωνος δις Νέλλη Πλουτή, ή όποία την Τρίτην 16 Νοεμβρίου διδεν την συναυλιάν της εις τό θέατρον «Κεντρικόν» με έκλεκτόν πρόγραμμα

